

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. G.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/66/14/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 6. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/66/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Chomutov ze dne 24. 9. 2013, č. j. MPSV-UP/1484857/13/AIS-SSL, jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň a rozhodnuto o tom, že žalobkyni bude od dubna 2013 nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800,-Kč měsíčně, neboť byla nadále uznána osobou závislou v I. stupni – lehká závislost. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě uvedla, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána na základě neúplně zjištěného skutkového stavu a v rozporu s odbornými lékařskými nálezy a také v rozporu se zhodnocením omezení funkčních schopností. Žalobkyně má za to, že při

rozhodování došlo k porušení ust. § 9 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), a také ust. § 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Žalobkyně totiž trpí Parkinsonovým onemocněním, v důsledku čehož má omezenou a ztíženou schopnost v oblasti mobility a především soběstačnosti. Dále žalobkyně uvedla, že na její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav má vliv i chronický vertebrogenní syndrom polytopní a degenerativní onemocnění velkých kloubů, a to především pro gonarthrosis I. sin. I-II. st., dále diabetes melitus II. stupně na PAD, dále rekurentní depresivní porucha, dále astma bronchiale a také nefunkční pravé oko. Tyto skutečnosti vyplývají z lékařských zpráv MUDr. H., MUDr. K., MUDr. M. a MUDr. Z.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně uvedla, že prvostupňový orgán vycházel z toho, že z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při čtyřech základních životních potřebách, a to v podobě oblékání a obouvání, dále tělesné hygieně, dále péče o zdraví a péče o domácnost, a proto je považována za osobu závislou v I. stupni – lehká závislost. Žalovaný jakožto druhostupňový orgán pak sice také shodně vycházel z toho, že žalobkyně je považována za osobu závislou v I. stupni – lehká závislost, když z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při čtyřech základních životních potřebách, ovšem odlišil se při hodnocení zvládnutí základní životní potřeby v podobě péče o zdraví a osobní aktivity, když dospěl k závěru, že žalobkyně nezvládá oblékání a obouvání, dále tělesnou hygienu, dále osobní aktivity a péči o domácnost. Žalobkyně je přesvědčena, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, která zkoumala v rámci odvolacího řízení její zdravotní stav a z jejíchž závěrů pak vycházel žalovaný při svém rozhodování, měla zohlednit závěr MUDr. M., lékařky z oboru psychiatrie, o tom, že z psychiatrického hlediska se jeví žalobkyně částečně omezená ve smyslu soběstačnosti, a proto mělo být dle žalobkyně konstatováno, že nezvládá bez pomoci jiné osoby i základní životní potřebu v podobě péče o zdraví, v důsledku čehož by nezvládala celkem pět úkonů základních životních potřeb a byla by tak považována za osobu závislou ve II. stupni – středně těžká závislost a od 1. 4. 2013 jí měl být vyplácen příspěvek na péči ve výši 4.000,-Kč měsíčně.

Vedle toho žalobkyně uvedla, že z lékařské zprávy MUDr. H. vyplývá, že trpí Parkinsonovou nemocí, na základě čehož správní orgány obou stupňů uzavřely, že žalobkyně nezvládá oblékání a obouvání. K tomu žalobkyně doplnila, že v důsledku omezené schopnosti využívat jemnou motoriku horních končetin, jak předpokládá ust. § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb., není schopna zvládat v přijatelném standardu základní životní potřebu v podobě stravování. Na základě tremoru horních končetin v důsledku Parkinsonovy nemoci pak žalobkyně současně není schopna „porozumět, a to mluvenou srozumitelnou řečí a psanou zprávou“, takže rovněž nezvládá další základní životní potřebu v podobě komunikace. Na základě všech těchto skutečností je žalobkyně přesvědčena o tom, že je osobou, která potřebuje pomoc a péči ve vyšším stupni závislosti, než jak bylo správními orgány obou stupňů konstatováno.

Žalovaný k soudní výzvě předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V písemném vyjádření k žalobě podrobně zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k žalobním námitkám uvedl, že v rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek

k posouzení stupně závislosti žalobkyně. Posudková komise hodnotila stupeň závislosti ve shodě s Okresní správou sociálního zabezpečení Chomutov, rozdílně hodnotila toliko základní životní potřebu v podobě péče o zdraví, kdy k jejímu nezvládnutí neshledala z medicínského hlediska důvod. Posudková komise naopak jako nezvládnutou hodnotila základní životní potřebu v podobě osobních aktivit. Dále žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy. Vzhledem k tomu, že posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byl při posuzování přítomen odborník z oboru neurologie, považoval žalovaný vypracovaný posudek za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Přezkum posouzení stupně závislosti žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření a funkčních důsledků zdravotního postižení. Rozpory nebyly shledány ani v provedení sociálního šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu. Posudková komise se dle žalovaného vyjádřila komplexně ke zdravotnímu stavu žalobkyně, a to jak po stránce smyslové, psychické, tak i interní a pohybové. K jednání posudkové komise nebyla žalobkyně pozvána, když ani neprojevila zájem o tuto přítomnost. Dopisem posudkové komise ze dne 2. 12. 2013 pak byla žalobkyně informována o tom, že podkladová dokumentace je dostačující k objektivnímu posouzení zdravotního stavu, což není v rozporu s právními předpisy. Zdravotní stav žalobkyně s ohledem na jí uváděné diagnózy v žalobě byl posudkové komisy znám, jak vyplývá z posudku. K nezvládnutí péče o zdraví či stravování dle žalovaného nebyl z medicínského hlediska důvod a nevyplývá to ani ze závěru sociálního šetření. Žalobní námitky proto žalovaný považuje za nedůvodné.

Závěrem žalovaný shrnul, že v daném případě bylo řízení provedeno v souladu se zákonem o sociálních službách a také v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečností prokazatelně vyplývajících ze správního spisu, a to, že na základě návrhu žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči na vyšší stupeň ze stávajícího I. stupně – lehká závislost ve smyslu ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách, který prvoinstanční správní orgán obdržel dne 29. 4. 2013, prvoinstanční správní orgán provedl dne 6. 5. 2013 v místě bydliště žalobkyně sociální šetření a následně požádal příslušnou Okresní správu sociálního zabezpečení Chomutov o posouzení stupně závislosti. Dne 24. 7. 2013 byl zdravotní stav žalobkyně posouzen Okresní správou sociálního zabezpečení Chomutov, přičemž z tohoto posudku, č. j. LPS/2013/2395-CV_CSSZ, vyplynulo, že žalobkyně nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 4 základní životní potřeby, a to: oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o zdraví a péči o domácnost, takže se jedná o osobu starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni – lehká závislost, s tím, že jde o osobu, která není schopna zvládat základní životní potřeby v oblasti mobility a orientace. Na základě tohoto výsledku posudkového zkoumání pak bylo vydáno dne 24. 9. 2013 prvostupňové rozhodnutí, jímž byla žádost žalobkyně zamítnuta. Vůči tomuto rozhodnutí žalobkyně podala včasné odvolání, v němž namítala, že nezvládá samostatně celkem 9 základních životních potřeb v podobě mobility, orientace, komunikace, osobních aktivit, stravování, oblékání a obouvání, tělesné hygieny, výkonu fyziologické potřeby a péče o domácnost, a proto by jí měl být přiznán II. či III. stupeň závislosti.

V rámci odvolacího řízení ovšem žalovaný dospěl ke shodnému závěru jako prvostupňový správní orgán, a tedy že žalobkyně je osobou starší 18 let věku, která se dle ust. § 8 odst. 2 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby v I. stupni – lehká závislost, neboť nezvládá nebo zvládá s pomocí či dohledem celkem 4 základní životní potřeby, a to pokud se jedná o: oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, osobní aktivity a péči o domácnost. Z obsahu správního spisu v tomto směru soud zjistil, že při učinění tohoto závěru žalovaný nevycházel jen ze stavu dokazování, jak bylo provedeno v řízení před prvoinstančním správním orgánem, a tedy z výsledků sociálního šetření ze dne 6. 5. 2013 a posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov zpracovaného posudku ze dne 24. 7. 2013, č. j. LPS/2013/2395-CV_CSSZ. Žalovaný totiž pro účely odvolacího řízení ve věci příspěvku na péči naprosto legitimně v intencích ust. § 28 odst. 2 zákona o sociálních službách nechal opětovně posoudit zdravotní stav žalobkyně ještě příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“). Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že tato komise náležitě hodnotila zdravotní stav žalobkyně, a to k datu 1. 4. 2013, jelikož žalovaným oprávněně nebylo požádáno o aktuální posouzení, neboť žalobkyně v průběhu odvolacího řízení nikterak nenamítla změnu svého zdravotního stavu, která měla nastat po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud je toho názoru, že v případě žalobkyně nešlo ani o situaci, ve kterém by významná změna zdravotního stavu žalobkyně vyplynula z vlastního zjištění posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Zdravotní stav žalobkyně ve věci příspěvku na péči komise posoudila dne 16. 12. 2013 v nepřítomnosti žalobkyně, když komise shledala shromážděnou podkladovou dokumentaci dostatečnou k objektivnímu posouzení. Z posudku ze dne 16. 12. 2013, který komise vypracovala na základě svého posudkového zkoumání je zřejmé, že komise, v níž zasedala i odborná lékařka z oboru neurologie, při posudkovém zkoumání vycházela z posudkového spisu Okresní správy

sociálního zabezpečení Chomutov, dále spisu odvolacího orgánu – Referátu odvolání a správní agendy Ústeckého kraje a také sociálního šetření provedeného v místě bydliště žalobkyně dne 6. 5. 2013.

Z právě uvedeného je zřejmé, že komise oproti posudkovému závěru Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 24. 7. 2013 dospěla k dílčímu odlišnému závěru nemajícímu vliv na závěr ohledně závislosti žalobkyně I. stupně – lehká závislost, a to pokud se jedná o určení jednotlivých 4 úkonů základních životních potřeb, které nezvládá, oproti Okresní správě sociálního zabezpečení Chomutov komise dospěla k závěru, že neshledává medicínský důvod pro nezvládnutí základní životní potřeby v podobě péče o zdraví a namísto toho pak dospěla k závěru, že žalobkyně díky svému zdravotnímu stavu nezvládá základní životní potřebu v podobě osobních aktivit.

K posudku ze dne 16. 12. 2013 soud podotýká, že jej ve shodě se žalovaným vyhodnotil jako stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout, přičemž plně koresponduje s výsledky provedeného sociálního šetření u žalobkyně dne 6. 5. 2013 a v zásadě až na základní životní potřebu v péči o zdraví a osobní aktivity, i s posudkem posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ze dne 24. 7. 2013, jak soud rozvede ještě níže. Posudková komise zasedala v odborném složení, kdy byla při posuzování přítomna odborná lékařka z oboru neurologie. Přezkum posouzení stupně závislosti žalobkyně byl vypracován na základě objektivních podkladů, a to na základě zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření, funkčních důsledků zdravotního postižení. Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že žádný právní předpis neukládá posudkové komisi zvat posuzovanou osobu ke svému jednání. Tuto skutečnost ostatně již vyslovil i např. Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 14. 3. 2011, č. j. 38 Ad 46/2010 – 16, který je dostupný na www.nssoud.cz. V daném případě se soud shoduje se žalovaným, že posudková komise měla dostatečné odborné podklady k tomu, aby posoudila stupeň závislosti žalobkyně v její nepřítomnosti. Navíc nelze přehlédnout skutečnost, že žalobkyně ve svém odvolání nepožadovala svoji přítomnost při jednání posudkové komise a požadavek v tomto směru neuplatnila v průběhu odvolacího řízení, a to ani poté, kdy byla vyzvána o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí případně je doplnit.

Na tomto místě soud podotýká, že v předmětném řízení žalobkyně namítala, že vedle 4 základních životních potřeb, které jmenoval a uznal jí žalovaný, ještě nezvládá další základní životní potřebu, a to pokud se jedná o péči o zdraví, a také nezvládá ještě další 2 základní životní potřeby, a to pokud se jedná o stravování a komunikaci.

Ve vztahu k těmto námitkám, a to pokud se jedná o úkon v podobě péče o zdraví a úkon v podobě komunikace, soud uvádí, že se ztotožnil se žalovaným, že v případě žalobkyně není objektivní medicínský důvod k nezvládnutí těchto obou základních životních potřeb, s tím, že ani posudková komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně a pozbytím schopnosti zvládat tyto základní životní potřeby v přijatelném standardu, popř. s použitím vhodných pomůcek. Nezvládnutí těchto základních životních potřeb v přijatelném standardu přitom nevyplynulo ani ze závěru sociálního šetření ze dne 6. 5. 2013. Při tomto šetření ve vztahu k úkonu péče o zdraví bylo zjištěno, že žalobkyně pravidelně užívá léky s tím, že zná

čas, kdy si je má vzít, přičemž syn jí toliko léky vyndává z plata. Schopnost péče o zdraví je v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. definována jako stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovená léčebná a ošetrovatelská opatření a používat k tomu potřebné léky a pomůcky. V daném případě žalobkyně nedoložila, že by nebyla schopna tyto dílčí úkony zvládat, přičemž ani ze sociálního šetření tato skutečnost nevyplývá. Ve vztahu k úkonu komunikace pak bylo při tomto šetření zjištěno, že žalobkyni se sice špatně píše, nicméně ráda poslouchá rádio a pravidelně ji navštěvují známí, se kterými komunikuje. Dále bylo zjištěno, že při sociálním šetření odpovídala adekvátně na kladené dotazy, takže lze učinit bezpečný závěr, že žalobkyně je schopna se porozumět a porozumět mluvenou řečí i psanou zprávou v přijatelném standardu a používat běžné komunikační prostředky. Pokud se jedná o úkon v podobě stravování, tak k němu soud uvádí, že se rovněž ztotožnil se žalovaným, že v případě žalobkyně není objektivní medicínský důvod k nevládnutí ani této základní životní potřeby, s tím, že ani posudková komise neprokázala příčinnou souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně a pozbytím schopnosti zvládat tuto základní životní potřebu v přijatelném standardu, popř. s použitím vhodných pomůcek. Tento závěr soudu ostatně plně koresponduje zjištěním ze sociálního šetření ze dne 6. 5. 2013, z něhož jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně rozliší jednotlivé potraviny i nápoje, vybere si je ke konzumaci (někdy si dokonce uvaří i jednodušší jídla, umyje drobnější nádobí), s tím, že se nají a napije sama.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalovaný se nijak neodchýlil od výsledků dokazování, které bylo učiněno v rámci odvolacího řízení žalovaným prostřednictvím posudku komise ze dne 16. 12. 2013, jemuž korespondují výsledky sociálního šetření u žalobkyně dne 6. 5. 2013. Pokud se jedná o dílčí odlišné vyhodnocení zvládnutí popř. nezvládnutí základní životní potřeby v podobě péče o zdraví a osobní aktivity, které bylo učiněno komisí v posudku ze dne 16. 12. 2013 oproti posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov, tak pro vyhodnocení předmětné žaloby z hlediska případného porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, je podstatné to, že komise i žalovaný řádně a úplně zdůvodnili (komise v posudku ze dne 16. 12. 2013; žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 6. 1. 2014), proč je činěno odlišné dílčí hodnocení těchto dvou základních životních potřeb, přičemž již výše soud nastínil, že se s dílčím odlišným hodnocením posudkové komise, které je zachyceno v posudku ze dne 16. 12. 2014, a s ostatními závěry posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Chomutov ztotožnil, když jejich závěry plně odpovídaly stávající právní úpravě obsažené ve vyhlášce č. 505/2006 Sb.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal, že by závěry žalovaného neměly oporu v provedeném dokazování, popř., že by došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a ust. § 68 odst. 3 správního řádu, nebo že by bylo rozhodnuto v rozporu s vyhláškou č. 505/2006 Sb., či zákonem o sociální péči. Proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalovaného, tj. ke dni 6. 1. 2014. Zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na své případně se zhoršující zdravotní obtíže, které nastaly po 6. 1. 2014 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami, v případném novém správním řízení. Důvodem pro vyhovění návrhu na zvýšení příspěvku na péči pro určitý stupeň závislosti na pomoci jiné osoby ovšem nemůže být jen subjektivní pocit dotyčného žadatele o jeho špatném zdravotním stavu. Vyhovění tomuto návrhu musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným jak sociálním šetřením v domácnosti žadatele, tak i závěry příslušných posudkových lékařů okresních správ sociálního zabezpečení a případně i posudkovými komisemi Ministerstva práce a sociálních věcí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. června 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Monika Králová